

„Nora“ Corinei

La numai șaisprezece ani, o fată timidă de pe dealurile Pucioasei are îndrăzneala să se înscrie la Conservatorul de Artă Dramatică, clasa Marietta Sadova, visul ei fiind să devină actriță. O cheamă Corina Constantinescu. Suntem în anul 1939. În acest an debutează în **Patima roșie**, într-un spectacol pregătit particular.

În 1942 termină Conservatorul și își dă producția cu **L'Aiglon** de Edmond Rostand, înregistrând un răsunător succes, în urma căruia Liviu Rebreanu o angajează imediat ca actriță a Teatrului Național.

Cronicarii dramatici se întrec în laude, confirmând „talentul robust”, bine strunit în „corzile unei frumoase ținute scenice”. La Teatrul Național joacă în **O crimă celebră**, **Cocoșul negru**, **Nunta lui Figaro**. Aici Corina va avea ce să învețe de la marii actori ai vremii.

În vara anului 1945, regizorul Val Mugur pune în scenă un spectacol pentru tineret la Teatrul Nostru, condus de Dina Cocea, teatru ce își avea sediul în subsolul actualei săli Majestic. Piesa **Aproape de cer** îi aduce în distribuție, printre alții, pe Ion Lucian, Lia Șahighian, Ion Focșa, Corina Constantinescu. Spectacolul se bucură de succes, iar Corina îl entuziasmează pe scriitorul Zaharia Stancu, care se întreabă: „Cine îi va da un rol pe măsura talentului ei?”

Demisionează de la Teatrul Național și activează în diferite formații teatrale particulare. Joacă în **Femeia în floare**, spectacol pus în scenă de V. I. Popa, în **Papa Leonard**, **Femei din New York**, iar pe scena din Sărandar, în **Melo**.

În 1947, în sala mică a actualului Teatru „Nottara”, se deschide Teatrul „Odeon”, componenții ansamblului fiind toți societari. Conducerea acestei „cooperative” artistice o are Marietta Sadova, din trupă fac parte Clody Bertola, Marietta Rareș, Liviu Ciulei, N. Tomazoglu, Dan Nasta, Corina Constantinescu și alții. Teatrul are un repertoriu atractiv; sunt de notat spectacolele **Scumpa mea Ruth**, **Îmi amintesc de mama**, dar mai ales **Cei din urmă** de Maxim Gorki, montare de frumoasă ținută artistică, avându-l în rolul principal pe Ion Manolescu. În 1948 colectivul de la „Odeon” este preluat în întregime de către Teatrul Municipal,

© Corina Constantinescu

astăzi Teatrul „Bulandra”, dar, o dată cu dezvoltarea producției de film, Corina se transferă la actualul Teatru Mic, instituție pe atunci patronată de cinematografie. Aici duce o activitate dublă: pe platoul de filmare apare în rolul principal din „Nepoții gornistului”, iar pe scenă în **Familia**. De neuitat rămâne însă prin rolul titular din **Nora** de Ibsen, pusă în scenă de regizorul D. D. Neleanu.

Premiera piesei **Nora** are loc în seara de 13 decembrie 1955. Corina Constantinescu, prin sensibilitatea și sinceritatea date eroinei, reușește o mare biruință artistică. Este înconjurată, în distribuție, de Ionescu-Gion, Jean Lorin, Liviu Ciulei, Nana Ianculescu și alții.

La câteva zile după premieră, Tudor Arghezi vede spectacolul și trimite la cabină, pe programul de sală, următoarele rânduri: „Nora-Corina să-i permită să-i mulțumească pentru emoția pe care a mai încercat-o acum 45 de ani Tudor Arghezi, care-i sărută mâinile entuziasmat”.

La începutul lunii februarie 1956, într-o seară geroasă, este prezent în sală și G. Călinescu. Impresionat, îi felicită la sfârșitul spectacolului pe regizor și pe interpretă, iar câteva zile mai târziu, în revista „Contemporanul”, apare sub semnătura lui un articol mai mult decât elogios despre interpreta Norei: „Rar am întâlnit o actriță mai absorbită de rol. Am văzut adesea piesa, dar nu pot să-mi închipui azi pe soția lui Thorwald altfel decât pe Corina Constantinescu”.

La aproape un an de la premieră, pe masa de machiaj a Corinei – un buchețel de lăcrămioare, adus din sală de către o

plasatoare. Și câteva rânduri: „Cu Nora, ai pășit pe drumul marilor realizări. Îți mulțumesc pentru bucuria artistică pe care mi-ai dăruit-o. Cella Delavrancea”.

Modestă, Corina slujește teatrul în continuare, în roluri cu mai puțin relief. Îmi amintesc cu câtă disciplină și spirit de echipă venea la repetiții și se așeza la arlechin, cuminte, gata să dea o mână de ajutor colegelor mai tinere. O mai săcâia din când în când odrasla, un ghemotoc cu ochi de viezure, agățată de fusta Corinei sau găsindu-și de joacă prin recuzita teatrului. Așa au mers repetițiile la **Richard al III-lea**, la **Vulpile** sau la **Scurtă convorbire**. Alături de colegi, nu pregetă să participe la inaugurarea teatrului din Satu Mare, jucând în **Haiducii** de V. Eftimiu...

...Într-o zi, pe scena din Sărandar, mă surprind zâmbetul și inflexiunile vocii unei debutante, asemănătoare surășului și glasului Corinei. Mă interesez cine este noua mea colegă și află că e ghemotocul cu care ne jucam, la repetiții, cu ani în urmă: Ioana Pavelescu. Să mai spună ceva că așchia sare departe...

C. DINESCU

Un prinț reformator

Era destulă neorânduială și la fel de multă incertitudine în teatrul românesc atunci când, în 1877, prințul Ion Ghica se instala – în fotoliul din lemn de stejar, îmbrăcat în piele verde – la conducerea Teatrului cel Mare din București. Regimul concesiunilor se dovedise un eșec, repertoriile improvizate, ticsite de „traducții”, localizări și, în genere, cuprinzând un noian de melodrame și bufonerie, nu se poate spune că stimulau educațiunea gustului unui public ispitit mai degrabă să asculte, prin grădinile de vară ale Bucureștilor, cântece vesele. Indisciplină, orgolii care duc la gâlcevi păgubitoare, un trai de azi pe mâine. Lipsa subvențiilor din partea statului – veche poveste, care va să zică – nu are cum să fie compensată de fluctuantele venituri provenite din încasări sau din urcarea prețurilor la biletul de intrare. E o chestiune cu care Ion Ghica va avea de furcă. Sala va fi închiriată de aceea, când și când, pentru baluri mascate și alte